

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **Mgr. J. H.**, narozený dne X
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2025, č. j. MPSV-2025/114092-916,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 23. 5. 2025, č. j. MPSV-2025/114092-916, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2025, č. j. MPSV-2025/114092-916, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ústí nad Labem, (dále jen „úřad práce“) ze dne 28. 4. 2025, č. j. 111642/25/DC, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž žalobci nebyla přiznána dávka státní sociální podpory – příspěvek na bydlení ode dne 1. 4. 2024.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že Městský úřad Česká Kamenice, stavební úřad, (dále jen „stavební úřad“) zaslal v rámci posuzování žádosti o příspěvek na bydlení úřadu práce na jeho žádost

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

vyjádření ze dne 12. 3. 2025 s posouzením charakteru bytu č. XA. V uvedeném vyjádření je uvedeno, že se v případě bytu č. XA nejedná o byt ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Směrem k vyjádření stavebního úřadu žalobce namítal, že se stavební úřad odvolával na projektovou dokumentaci jako na závaznou, ačkoliv jako důkaz by mohlo toliko obstát rozhodnutí o kolaudaci stavby, které však stavební úřad odmítá předložit. Uvedené vyjádření je podle názoru žalobce rovněž nezákonné a irelevantní. Dle žalobce se jedná o nicotný a irelevantní důkaz. Zdůraznil, že projektová dokumentace je zcela nezávazným dokumentem. Považoval za pochybení správních orgánů, že si nevyžádaly doložení kolaudačního rozhodnutí či rozhodnutí o povolení stavby jako důkazu a spokojily se s pouhým vyjádřením stavebního úřadu. Pravdivost vyjádření stavebního úřadu totiž není jakkoli přezkoumatelná. Trval na tom, že „bytový dům“ nemůže být současně stavbou „ubytovacího zařízení“ a nelze v „bytovém domě“ část prostor vyčlenit a vydávat je za „internátní pokoje“. Dle žalobce předmětná stavba jako celek byla zkolaudována jako bytový dům, což dokládá výpis z katastru nemovitostí, tudíž bez jakéhokoliv dokazování musí platit, že všech 22 bytů (tedy i byt č. XA) bylo zkolaudováno jako byty. Dle žalobce se správní orgány nedostatečně vypořádaly s jeho námitkami. Dle žalobce správní orgány měly provést dokazování ohledně skutečnosti, jak byla předmětná stavba zkolaudována. Tvrzení, že není možné přezkoumávat potvrzení stavebního úřadu považuje za nesprávné.

3. Dále žalobce trval na tom, že prostor, který obývá, splňuje požadavky ustanovení § 13 písm. i) nového stavebního zákona, protože se v daném případě jedná o soubor místností a nikoli pouhou jednu obytnou místnost. Proto dle žalobce na daný prostor není možné vztahovat podmínku minimální výměry 16 m². Současně žalobce trval na tom, že na posouzení otázky, zda se v daném případě jedná o byt není možné aplikovat vyhlášku č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby.
4. Žalobce poukázal na skutečnost, že jeho důkazní návrh obsažený v jeho vyjádření k podkladům rozhodnutí správní orgán prvního stupně zcela ignoroval. V této skutečnosti spatřoval žalobce porušení jeho procesních práv. S jeho procesním návrhem se řádně nevypořádal ani žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, když pouze uvedl, že není oprávněn přezkoumávat správnost podkladů předložených jinými správními orgány.
5. Žalobce v žalobě dále uvedl, že správní orgán prvního stupně si po předchozím zrušení rozhodnutí na základě rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 1. 2025, č. j. 42 Ad 13/2024-33, vyžádal nové vyjádření příslušného stavebního úřadu. Stavební úřad poskytl nové vyjádření ze dne 12. 3. 2025. Důvodem pro zrušení původního rozhodnutí žalovaného byla skutečnost, že stavební úřad vycházel v rámci svého vyjádření z neplatného právního předpisu. Ovšem i z obsahu nového vyjádření stavebního úřadu ze dne 12. 3. 2025 dle žalobce vyplývá, že stavební úřad opět vycházel při posouzení skutečnosti, zda předmětný prostor je bytem z hlediska stavebně technických předpisů, z neplatného právního předpisu, konkrétně z vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby.
6. Svůj postup stavební úřad zdůvodnil odkazem na metodický postup Ministerstva pro místní rozvoj k přechodným ustanovením zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon, (dále jen „nový stavební zákon“), zejména odkazem na § 334a odst. 12 větu druhou nového stavebního zákona. Tuto argumentaci přejal do svého rozhodnutí i žalovaný.

Vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nejprve zrekapituloval průběh správního řízení. Žalovaný odkázal na obsah poskytnutého vyjádření stavebního úřadu ze dne 12. 3. 2025 s tím, že orgány státní sociální podpory nejsou oprávněny přezkoumávat správnost podkladů předložených jinými správními orgány a nejsou ani oprávněny činit výklad právních předpisů vztahujících se na jejich činnost.
8. S ohledem na obsah předmětného vyjádření stavebního úřadu měl žalovaný za prokázané, že prostor obývaný žalobcem nesplňuje stavebně technické požadavky na byt a nemůže se tedy jednat o byt ve smyslu § 24 odst. 5 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“).
9. Žalovaný trval na tom, že v předmětné věci postupoval v souladu se zákonem o státní sociální podpoře, dosavadní judikaturou i rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 1. 2025, č. j. 42 Ad 13/2024-33.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.
11. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Z obsahu správního spisu vyplývá, že v minulosti zdejší správní soud již o předchozím rozhodnutí žalovaného v předmětné věci rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 20. 1. 2025, č. j. 42 Ad 13/2024-33. V tomto rozsudku soud konstatoval, že stavební úřad ve svém vyjádření ze dne 9. 5. 2024 vycházel mimo jiné i z ustanovení vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, která však již byla novým stavební zákonem zrušena. V důsledku toho neměly správní orgány postaveno na jisto, zda prostor obývaný žalobcem splňuje definici bytu ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře, neboť vycházely z neúplného skutkového stavu, neboť za podklad svého rozhodnutí vzaly nesprávné vyjádření stavebního úřadu. Proto soud výše citovaným rozsudkem původní rozhodnutí žalovaného v dané věci zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
13. Žalovaný následně zrušil původní prvostupňové rozhodnutí a vrátil věc správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení. Správní orgán prvního stupně si vyžádal nové vyjádření příslušného stavebního úřadu. Městský úřad Česká Kamenice, stavební úřad, jako místně příslušný stavební úřad v přípisu ze dne 12. 3. 2025, č. j. R/2025/49202/2, uvedl, že na základě projektové dokumentace a dokladů k adaptaci objektu, která proběhla v letech 1968-1970, dospěl k závěru, že v objektu č. p. XB, na stavební parcele č. XC, v ulici X, se nachází

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

6 bytových jednotek a 16 internátních pokojů s příslušenstvím. K bytu č. XA stavební úřad sdělil, že nesplňuje dle § 3 písm. i) vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, identifikaci samotného bytu, který tvoří jedna obytná místnost a který musí mít podlahovou plochu nejméně 16 m². Posuzovaný objekt (byt č. XA) byl zkolaudován jako internátní pokoj s vlastním příslušenstvím. Stavební úřad dále uvedl, že se jedná o bytový dům rozdělený na dvě části. V pravé části s vlastním vchodem se nachází 6 bytových jednotek a v levé části s vlastním vchodem se nachází 16 pokojů s vlastním příslušenstvím. Nájemní prostor je samostatně vymezený uzamykatelný prostor s jednou obytnou místností, s vlastním záchodem a sprchovým koutem. V pokoji se nachází umyvadlo s tekoucí vodou. Pobytová místnost má zajištěno denní osvětlení včetně dostatečného větrání. Vytápění je ústřední a společné pro celý objekt. Pokoj je jednolůžkový. Každý pokoj má odečtový elektroměr. Spotřeba vody a topení je společná a odběr je rozpočítán dle počtu nájemníků. Voda je dodávána společností SČVK a.s. Teplice.

14. Dále v uvedeném vyjádření příslušný stavební úřad uvedl: „Podle metodického postupu Ministerstva pro místní rozvoj k přechodným ustanovením podle NStZ – Společné stanovisko ministerstev k aplikaci § 334a zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon, ve znění zákona č. 152/2023 Sb. V období od 1. 1. 2024 do 30. 6. 2024 tzn. v přechodném období se bude postupovat podle StZ č. 183/2006 Sb., a právních předpisů s ním souvisejících ve znění do 31. 12. 2023. NStZ (nový stavební zákon) se při povolování (posuzování) ostatních záměrů nepoužije. Po skončení přechodného období budou řízení zahájena, avšak nedokončená v přechodném období, s ohledem na znění § 334a odst. 2 věta druhá NStZ, který stanoví pro účely konce přechodného období právní fikci nabytí účinnosti NStZ k 1. 7. 2024, dokončena v souladu s § 330 odst. 1 NStZ podle dosavadních právních předpisů. Dosavadními právními předpisy je nutno rozumět právní předpisy platné a účinné k 31. 12. 2023. S ohledem na použitelnost dosavadních právních předpisů bude příslušným stavebním úřadem vždy stavební úřad příslušný podle ustanovení StZ, respektive jiných právních předpisů, ve znění do 31. 12. 2023.“
15. Závěry obsažené ve vyjádření stavebního úřadu plně přejaly správní orgány státní sociální podpory do svých rozhodnutí. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zdůraznil, že „orgány státní sociální podpory nejsou oprávněny přezkoumávat správnost podkladů předložených jinými státními orgány, rovněž tak činit výklad jejich příslušných právních předpisů“. Na základě výše u vedeného vyjádření stavebního úřadu správní orgány státní sociální podpory dospěly k závěru, že prostor obývaný žalobcem nesplňuje podmínky § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře a jeho žádost zamítly.
16. Z obsahu správního spisu vyplývá, že spornou otázkou mezi účastníky je skutečnost, zda prostor, který žalobce obývá je bytem ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Na příspěvek na bydlení má totiž podle § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře nárok *vlastník nebo nájemce bytu*.
17. Podle § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře se *pro účely tohoto zákona* bytem rozumí *soubor místností nebo samostatná obytná místnost, které svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňují požadavky na trvalé bydlení a jsou k tomuto účelu užívání určeny podle stavebního zákona nebo jsou zkolaudovány jako byt*. Citované ustanovení bylo do zákona o státní sociální podpoře vloženo s účinností od 1. 1. 2015 novelou č. 252/2014 Sb., přičemž důvodová zpráva (tisk PSP ČR č. 256/0, 2014) tuto změnu odůvodňovala následovně: „V souladu s novým občanským zákoníkem je nutné přesně vymezit pojem byt, protože pouze vlastnictví nebo nájemní vztah k bytu bude i nadále zakládat nárok na příspěvek na bydlení. Jiné právní vztahy k bytu nebo bydlení v ubytovacích zařízeních a v jiných než obytných prostorech Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.“

bude řešit pouze doplatek na bydlení ze systému pomoci v hmotné nouzi. Pro vymezení pojmu byt, je převzata definice bytu z vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavbu. Definice bytu je stejná jako v systému pomoci v hmotné nouzi.“

18. Otázkou výkladu ustanovení § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře se již v minulosti zabýval Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Ads 268/2017-28, uvedl: „(v) České republice je zajištěna veřejnoprávní ochrana v oblasti bydlení pro nízkopříjmové skupiny obyvatel dvěma dávkami, a to příspěvkem na bydlení ze systému státní sociální podpory a doplatkem na bydlení ze systému pomoci v hmotné nouzi. Ustanovení § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře jasně váže výplatu příspěvku pouze na užívání obytných místností určených k trvalému obývání podle stavebního zákona či kolaudace těchto místností coby bytu. Výše uvedené podporuje i důvodová zpráva k novelizovanému § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře, která ve zvláštní části, části druhé, bodu 12 uvádí, že nárok na příspěvek na bydlení zákonodárce spojuje pouze s vlastnictvím nebo nájemním vztahem k bytu, zatímco bydlení v jiných ubytovacích zařízeních a v jiných než obytných prostorech bude řešit pouze doplatek na bydlení ze systému pomoci v hmotné nouzi. Zatímco doplatek na bydlení může být vyplácen jak v případě bydlení v bytě zkolaudovaném nebo určeném příslušným stavebním úřadem účelově k bydlení, tak k bydlení v jiném než obytném prostoru či ubytovacím zařízení, příspěvek na bydlení je vázán pouze na bydlení v bytě zkolaudovaném nebo určeném příslušným stavebním úřadem účelově k bydlení.“ Judikatura Nejvyššího správního soudu se přitom v návaznosti na změnu právní úpravy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2010, 3 Ads 23/2010-98, č. 2267/2011 Sb. NSS) ustálila na závěru, že pro naplnění definice bytu podle § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře nepostačuje, pokud je obytná místnost fakticky jako byt užívána. Pro výplatu příspěvku je zapotřebí naplnění formální podmínky v podobě účelového určení užívání obytných místností k trvalému bydlení podle stavebního zákona či kolaudace těchto místností coby bytu (viz rozsudky ze dne 26. 6. 2018, č. j. 9 Ads 253/2017-26, ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Ads 268/2017-28 a ze dne 27. 3. 2019, č. j. 6 Ads 269/2018-17).
19. Jak vyplývá ze shora citované důvodové zprávy, definice „bytu“ byla do zákona o státní sociální podpoře převzata ze stavebního předpisu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 12. 2020, č. j. 5 Ads 83/2020-23, konstatoval, že „zákonem svěřenou pravomoc k posouzení, zda určitá stavba nebo její součást splňuje technické požadavky na stavby, a zároveň zda je stavba užívána k účelu, pro který je svým stavebně technickým uspořádáním vybavena, má přitom obecný stavební úřad.“
20. V souladu s tímto právním názorem úřad práce postupoval i v pokračujícím řízení po zrušení prvotního rozhodnutí žalovaného rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem a vyžádal si od příslušného stavebního úřadu vyjádření. Z vyjádření ze dne 12. 3. 2025, které poskytl příslušný stavební úřad, vyplývá, že předmětný prostor nebyl zkolaudován jako byt a že se nejedná ani o prostor, který je bytem ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Toto vyjádření bylo vydáno na základě obsahu projektové a stavební dokumentace. Ve vyjádření stavebního úřadu ze dne 12. 3. 2025 je uvedeno, že předmětný prostor nebyl zkolaudován jako byt, ale jako internátní pokoj s vlastním příslušenstvím a taktéž že nesplňuje definici 3 písm. i) vyhlášky č. 68/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby s tím, že s odkazem na stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj k přechodným ustanovením nového stavebního zákona k aplikaci § 334a nového stavebního zákona se po přechodné období od 1. 1. 2024 do 1. 7. 2024 má postupovat podle dosavadních již zrušených právních předpisů.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

21. Soud se zabýval otázkou, zda příslušný stavební úřad danou otázku posoudil správně. Soud v této souvislosti připomíná, že žalobce žádal o příspěvek na bydlení ode dne 1. 4. 2024, tedy i to, zda prostor obývaný žalobcem splňuje definici bytu muselo být posuzováno k tomuto datu. Z vyjádření stavebního úřadu ze dne 12. 3. 2025 je zřejmé, že skutečnost, zda prostor obývaný žalobcem splňuje definici bytu hodnotil podle vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby. Platnost tohoto stavebního předpisu však skočila dne 31. 12. 2023, a to na základě § 334 bodu 52 nového stavebního zákona, ve znění účinném od 1. 1. 2024, podle kterého se zrušuje „*vyhláška č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby*“. Stavební úřad s odkazem na metodický podklad Ministerstva pro místní rozvoj k přechodným ustanovením nového stavebního zákona trval na tom, že v tzv. přechodném období od 1. 1. 2024 do 30. 6. 2024 má postupovat v souladu s § 334a nového stavebního zákona dle předpisů účinných ke dni 31. 12. 2023.
22. V § 334a nového stavebního zákona je uvedeno v odstavci 1 je mimo jiné uvedeno, že přechodným obdobím se rozumí pro účely odstavců 2 a 3 období od 1. 1. 2024 do 30. 6. 2024. v odstavci 2 uvedeného paragrafu je pak uvedeno, že „*ve věcech týkajících se územního plánování se v přechodném období postupuje podle dosavadních právních předpisů, s výjimkou územního řízení týkajícího se vyhrazené stavby uvedené v příloze č. 3 k tomuto zákonu nebo stavby s ní související, které v přechodném období nelze zahájit. Pro účely přechodných ustanovení v části dvanácté hlavě II dílu 2 se za den nabytí účinnosti tohoto zákona považuje 1. červenec 2024.*“ (zvýraznění doplněno soudem). V odstavci 3 uvedeného paragrafu je dále uvedeno, že „*ve věcech týkajících se záměrů podle tohoto zákona se v přechodném období postupuje podle dosavadních právních předpisů s výjimkou věcí týkajících se vyhrazených staveb uvedených v příloze č. 3 k tomuto zákonu, staveb s nimi souvisejících a staveb tvořících s nimi soubor staveb. Pro účely přechodných ustanovení v části dvanácté hlavě II dílu 4 se za den nabytí účinnosti tohoto zákona považuje 1. červenec 2024. Ve věcech týkajících se vyhrazených staveb uvedených v příloze č. 3 k tomuto zákonu, staveb s nimi souvisejících a staveb tvořících s nimi soubor staveb se postupuje podle tohoto zákona s výjimkou § 172, 173, § 185 odst. 3 písm. c) a části sedmé.*“ (zvýraznění doplněno soudem).
23. Přechodná ustanovení v části dvacáté hlavě II dílu 2 nového stavebního zákona se týkají zejména řízení a postupů u stavebních úřadů, způsobu posouzení určitých aktů vydaných dle přechozí právní úpravy a řízení před soudy.
24. V daném případě byl orgány státní sociální podpory příslušný stavební úřad požádán o součinnost v tom směru, aby se vyjádřil mimo jiné k otázce, zda prostor obývaný žalobcem ke dni 1. 4. 2024 splňoval svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením požadavky na trvalé bydlení. Zasláním žádosti o součinnost nebylo před stavebním úřadem zahájeno žádné řízení ani není možné konstatování určité existující skutečnosti považovat za postup stavebního úřadu. Nevztahují se tedy na vyjádření stavebního úřadu ustanovení části dvacáté hlavy II dílu 2 nového stavebního zákona. Předmětné potvrzení není vydáváno ve věci územního plánování. Na vydání předmětného potvrzení se tedy nevztahuje § 334a odst. 2 nového stavebního zákona. Vydání potvrzení o stávajícím stavu rovněž není možné považovat za postup ve věci týkající se záměru podle nového stavebního zákona (záměrem podle § 4 odst. 1 nového stavebního zákona rozumí stavba, soubor staveb, zařízení údržba dokončené stavby, změna využití území, dělení nebo scelování pozemků a stanovení ochranného pásma). Na vydání potvrzení se tedy nevztahuje ani § 334a odst. 3 nového stavebního zákona.

25. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že žádné z přechodných ustanovení neumožňovalo stavebnímu úřadu při posouzení stávajícího stavu prostoru obývaného žalobcem ke dni 1. 4. 2025 využít právní předpisy účinné před 1. 1. 2024.
26. Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že správní orgány v předmětné věci pochybily, když vycházely ze stanoviska příslušného stavebního úřadu, že prostor, který žalobce obývá, není bytem ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře.
27. Správní orgány nepostavily na jisto, zda ke dni 1. 1. 2024 prostor obývaný žalobcem splňuje definici bytu ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře, tedy při svém rozhodování vycházely z neúplně zjištěného skutkového stavu, neboť za podklad svého rozhodnutí vzaly nesprávné vyjádření stavebního úřadu. V této skutečnosti spatřuje soud vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
28. Následně se soud zabýval správností procesního postupu správních orgánů při posouzení otázky, zda předmětný prostor byl zkolaudován jako byt. Správní orgán prvního stupně i žalovaný vycházely při posouzení otázky, zda byl předmětný prostor zkolaudován jako byt výhradně z obsahu vyjádření příslušného stavebního úřadu. Žalobce již v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně namítal ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí doručeném správnímu orgánu prvního stupně dne 17. 4. 2025, že vyjádření stavebního úřadu nemusí být bezchybné a dožadoval se jinými slovy provedení důkazu samotným kolaudačním rozhodnutím nebo rozhodnutím o povolení stavby. Správní orgán prvního stupně na tento návrh nijak nereagoval a vydal prvostupňové rozhodnutí. V tomto prvostupňovém rozhodnutí vycházel správní orgán prvního stupně ve věci posouzení otázky, zda byl předmětný prostor zkolaudován jako byt, pouze z vyjádření stavebního úřadu, přičemž konstatoval, že žalobce ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí nedoložil žádné nové skutečnosti. Žalobce v odvolání ohledně otázky, zda byl předmětný prostor zkolaudován jako byt, zopakoval svou argumentaci, ve které se fakticky domáhal provedení důkazu samotným kolaudačním rozhodnutím vztahujícím se dané budově. K tomu žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl: *„Orgány státní sociální podpory nejsou oprávněny přezkoumávat správnost podkladů předložených jinými správními orgány, rovněž rak činit výklad jejich příslušných právních předpisů. Správní orgán postupoval v souladu s § 3 správního řádu, když ke zjištění stavu věci vyžádal vyjádření stavebního úřadu, který je příslušný k posouzení uvedeného prostoru dle stavebních předpisů.“*
29. Soud konstatuje, že vyjádření stavebního úřadu, ze kterého vycházely správní orgány v předmětné věci, není veřejnou listinou. Správní orgány mohou z jeho obsahu vycházet, ovšem v okamžiku, kdy účastník řízení některou skutečnost uvedenou v tomto vyjádření zpochybní a navrhne provedení důkazu konkrétní listinou, kterou má k dispozici stavební úřad, je povinností správního orgánu řádně se vypořádat s takovým návrhem důkazu. Jak již bylo výše uvedeno, žalobce již v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně takový požadavek provedení důkazu uplatnil. Přestože to nebylo přímo formulováno jako návrh důkazu, z obsahu podání žalobce tento požadavek jednoznačně vyplýval. Správní orgán prvního stupně na tento požadavek nereagoval vůbec nijak a žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí pouze uvedl, že nemůže přezkoumávat správnost tvrzení stavebního úřadu. V tomto postupu správních orgánů shledává soud vážné pochybení.
30. Otázkou dokazování se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48, kde konstatoval: *„Podle druhé věty ustanovení § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které*

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Pokud má tedy správní orgán za to, že byl dostatečně zjištěn skutkový stav, není povinností navržený důkaz provést. Nezáleží však zcela na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí zdůvodnit, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamena, že by bylo rozhodujícím orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene.“

31. Vyjádření stavebního úřadu v dané věci nemá povahu závazného stanoviska. Jedná se stále o pouhé potvrzení, které může být zpochybněno, obzvláště za situaci, kdy s odkazem na blíže nespecifikované listiny je v něm konstatováno, že předmětný prostor nebyl zkolaudován jako byt. Jakým způsobem byl předmětný prostor zkolaudován je jednou ze zásadních otázek daného správního řízení. Správní orgán prvního stupně tedy jednoznačně pochybil, pokud se k danému návrhu nijak nevyjádřil. Jeho pochybení neodstranil v rámci odvolacího řízení ani žalovaný, který jinými slovy dospěl k závěru, že není oprávněn provádět dokazování ke skutečnostem obsaženým v prostém vyjádření jiného správního orgánu. Tento závěr žalovaného je však nesprávný. Za situace, kdy žalobce zpochybnil tvrzení obsažené ve vyjádření stavebního úřadu (s poukazem na zápis v katastru nemovitostí) a domáhal se provedení důkazu samotným kolaudačním rozhodnutím, nic nebránilo správním orgánům státní sociální podpory v tom, aby si předmětné kolaudační rozhodnutí od stavebního úřadu vyžádaly, provedly jím důkaz v rámci správního řízení a postavily na jisto, jak byla dotčená nemovitost zkolaudována. Správní orgány tedy dle soudu porušily svou povinnost řádně se vypořádat s důkazním návrhem žalobce. V této skutečnosti spatřuje soud vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť se jedná o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.
32. Soud proto napadené rozhodnutí pro vadu řízení ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) a c) podle ustanovení § 78 odst. 1 a odst. 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude nutné, aby si správní orgány vyžádaly nové vyjádření stavebního úřadu, ze kterého bude zřejmé, zda předmětný prostor splňuje stavebně technické požadavky pro trvalé bydlení podle stavebních předpisů, případně proč jej nelze podle rozhodných právních předpisů za byt v tomto smyslu považovat. Dále bude nutné, aby se žalovaný řádně vypořádal s důkazním návrhem žalobce. Podle ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. přitom platí, že pokud soud zruší rozhodnutí správního orgánu, je správní orgán v dalším řízení vázán právním názorem soudu.
33. Současně soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce měl sice úspěch ve věci, ovšem náhradu nákladů řízení nepožadoval a z obsahu soudního spisu ani vynaložení žádných nákladů nevyplývá a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřisluší.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 28. května 2026

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.